Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
HENRIK SAUGMANDSGAARD ØE
prednesené 29. júna 2017 [1]

Vec C-295/16

Europamur Alimentación SA
proti
Dirección General de Comercio y Protección del Consumidor de la Comunidad Autónoma de la Región de Murcia

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Juzgado de lo Contencioso-Administrativo nº 4 de Murcia (Provinčný správny súd č. 4 Murcia, Španielsko)]

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Ochrana spotrebiteľov – Smernica 2005/29/ES – Nekalé obchodné praktiky podnikateľov voči spotrebiteľom – Predaj tovaru veľkoobchodníka maloobchodníkom – Právomoc Súdneho dvora – Vnútroštátna právna úprava všeobecne zakazujúca predaj so stratou – Výnimky založené na kritériách, ktoré nie sú stanovené v smernici 2005/29/ES“

I. Úvod

1. Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Juzgado de lo Contencioso-Administrativo nº 4 de Murcia (Provinčný správny súd č. 4 Murcia, Španielsko), sa týka výkladu smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, a ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 84/450/EHS, smernice Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 („smernica o nekalých obchodných praktikách“) [2].

2. Tento návrh bol podaný v rámci sporu týkajúceho sa správnej sankcie, ktorá bola uložená obchodníkovi pôsobiacemu vo veľkoobchode z dôvodu porušenia zákazu predaja so stratou, ktorý je s výnimkou dvoch osobitných prípadov stanovený španielskou právnou úpravou týkajúcou sa maloobchodu.

3. Keďže sa obchodná praktika, ktorá je predmetom tohto sporu, netýka priamo spotrebiteľov, ale veľkoobchodníka a maloobchodníkov, a teda nepatrí do pôsobnosti smernice 2005/29, bude treba konkrétne preskúmať, či Súdny dvor môže napriek tomu odpovedať na prejudiciálne otázky.

4. Zdá sa mi – v prípade, že by Súdny dvor vyhlásil, že má právomoc, tak ako navrhujem – že odpoveď na položené otázky jasne vyplýva z jeho judikatúry, podľa ktorej smernica 2005/29 bráni právnym úpravám členských štátov, ktoré všeobecným spôsobom zakazujú nekalé obchodné praktiky, akými sú predaje so stratou, a to aj v prípade, keď tieto právne úpravy stanovujú výnimky, pokiaľ tieto právne úpravy nedodržiavajú podmienky zákazu definované uvedenou smernicou.

1 Jazyk prednesu: francúzština

2 Ú. v. EÚ L 149, 2005, s. 22.

II. Právny rámec

A. Právo Únie

5. Odôvodnenia 6, 8 a 17 smernice 2005/29 znejú:

„(6) Táto smernica preto aproximuje právne predpisy členských štátov o nekalých obchodných praktikách vrátane nekalej reklamy, ktoré priamo poškodzujú ekonomické záujmy spotrebiteľov, a tým nepriamo poškodzujú ekonomické záujmy oprávnených účastníkov hospodárskej súťaže. … Nevzťahuje sa ani nemá vplyv na vnútroštátne právne predpisy o nekalých obchodných praktikách, ktoré poškodzujú iba ekonomické záujmy účastníkov hospodárskej súťaže alebo ktoré sa týkajú obchodných transakcií medzi obchodníkmi; berúc plne do úvahy zásadu subsidiarity, členské štáty budú môcť, ak sa tak rozhodnú, naďalej regulovať tieto praktiky v súlade s právom Spoločenstva. …

…

(8) Táto smernica priamo ochraňuje ekonomické záujmy spotrebiteľov pred nekalými obchodnými praktikami podnikateľov voči spotrebiteľom. Tým taktiež nepriamo ochraňuje oprávnených podnikateľov pred ich konkurentmi, ktorí sa neriadia pravidlami tejto smernice, a tak zabezpečuje poctivú hospodársku súťaž v oblastiach ňou upravených. …

…

(17) Je žiaduce, aby tie obchodné praktiky, ktoré sú za každých okolností nekalé, boli identifikované, aby sa poskytla väčšia právna istota. Príloha I preto obsahuje úplný výpočet všetkých týchto praktík. Toto sú jediné obchodné praktiky, ktoré môžu byť považované za nekalé bez toho, aby boli jednotlivo posudzované podľa ustanovení článkov 5 až 9. Tento výpočet môže byť upravený len novelizáciou tejto smernice.“

6. Podľa jej článku 1, účelom tejto smernice je „prispieť k riadnemu fungovaniu vnútorného trhu a dosiahnuť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľa aproximáciou zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov o nekalých obchodných praktikách poškodzujúcich ekonomické záujmy spotrebiteľov“.

7. Článok 2 písm. d) smernice 2005/29 vymedzuje „obchodné praktiky podnikateľov voči spotrebiteľom“ ako „akékoľvek konanie, opomenutie, spôsob správania alebo vyjadrenie, obchodnú komunikáciu vrátane reklamy a marketingu obchodníka, priamo spojené s podporou, predajom alebo dodávkou produktu spotrebiteľom“.

8. Článok 3 ods. 1 tejto smernice stanovuje, že táto smernica „sa uplatňuje na nekalé obchodné praktiky podnikateľov voči spotrebiteľom tak, ako sú ustanovené v článku 5, pred, počas a po uskutočnení obchodnej transakcie vo vzťahu k produktu“.

9. Jej článok 4 s názvom „Vnútorný trh“ stanovuje, že „členské štáty neobmedzia slobodu poskytovať služby ani neobmedzia voľný pohyb tovarov z dôvodov, ktoré spadajú do oblasti, ktorú aproximuje táto smernica“.

10. Článok 5 smernice 2005/29 s názvom „Zákaz nekalých obchodných praktík“ znie:

„1. Nekalé obchodné praktiky sú zakázané.

2. Obchodná praktika je nekalá, ak:

a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti

a

b) podstatne narušuje alebo je spôsobilá podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k produktu, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

…

4. Za nekalé obchodné praktiky sa považujú najmä tie, ktoré:

a) sú klamlivé v zmysle článkov 6 a 7,

alebo

b) sú agresívne v zmysle článkov 8 a 9.

5. Príloha I obsahuje výpočet tých obchodných praktík, ktoré sa za každých okolností považujú za nekalé. Ten istý jediný výpočet sa uplatňuje vo všetkých členských štátoch a môže byť upravený iba novelizáciou tejto smernice.“

B. Španielske právo

1. Právna úprava týkajúca sa maloobchodu

11. Podľa dôvodovej správy k zákonu Ley 7/1996 de Ordenación del Comercio Minorista (zákon 7/1996 o úprave maloobchodu) z 15. januára 1996[3] (ďalej len „LOCM“) tento zákon sleduje najmä „odstránenie nerovnováhy medzi veľkými a malými podnikmi a predovšetkým zachovanie voľnej a čestnej hospodárskej súťaže. Je zrejmé, že najbezprostrednejšie a najhmatateľnejšie účinky voľnej a čestnej hospodárskej súťaže sa prejavia v podobe sústavného zlepšovania cien a kvality, ako aj iných podmienok ponuky a služieb pre verejnosť, čo v konečnom dôsledku znamená efektívnejší postup v prospech spotrebiteľov“.

12. Článok 14 LOCM s názvom „Zákaz predaja so stratou“ stanovuje vo svojich odsekoch 1 a 2:

„1. Napriek tomu, čo je uvedené v predchádzajúcom článku [ktorý stanovuje zásadu slobodného určovania cien], okrem prípadov upravených v kapitolách IV [týkajúcej sa výpredajov] a V [týkajúcej sa likvidačného predaja] hlavy II tohto zákona, nemožno ponúkať ani uskutočňovať predaj so stratou, ibaže ten, kto uskutočňuje taký predaj, sleduje cieľ, ktorým je zosúladiť ceny s cenami jedného alebo viacerých konkurentov, ktorí môžu podstatným spôsobom ovplyvniť jeho predaj, alebo ide o tovar podliehajúci skaze, ktorý bude čoskoro nepoužiteľný.

V každom prípade sa musia dodržiavať ustanovenia zákona o nekalej hospodárskej súťaži.

3 BOE č. 15 zo 17. januára 1996, s. 1243.

2. Na účely uvedené v predchádzajúcom odseku o predaj so stratou ide vtedy, keď je cena uplatnená na výrobok nižšia ako obstarávacia cena podľa faktúry, po odpočítaní pomernej časti zliav, ktoré sú v nej uvedené, alebo ako cena ekvivalentného tovaru, ak je táto cena nižšia ako obstarávacia cena alebo ako skutočné výrobné náklady, ak tovar vyrobil samotný obchodník, po pripočítaní nepriamych daní, ktoré sa vyberajú z danej transakcie."

13. Tento zákaz predaja so stratou sa vzťahuje aj „na subjekty, ktoré pôsobia v oblasti veľkoobchodu bez ohľadu na ich právnu povahu", na základe šiesteho dodatkového ustanovenia LOCM, ktoré bolo do tohto zákona vložené v roku 1999. [4]

14. LOCM bol v autonómnom spoločenstve regiónu Murcia vykonaný regionálnym zákonom prijatým v roku 2006. [5] Článok 54 tohto zákona stanovuje, že za závažné delikty sa ukladá pokuta v rozpätí od 3 001 do 15 000 eur. Na stanovenie existencie „závažného deliktu" tento zákon odkazuje na LOCM, ktorého článok 65 ods. 1 písm. c) takto kvalifikuje predaje so stratou. Kritériá, ktoré treba zohľadniť na určenie výšky pokuty, sú uvedené v článku 55 tohto regionálneho zákona, ktorý uvádza najmä vážnu ujmu „na záujmoch spotrebiteľov".

2. Právna úprava týkajúca sa nekalej hospodárskej súťaže

15. Podľa preambuly Ley 3/1991 de Competencia Desleal (zákon 3/1991 o nekalej hospodárskej súťaži) z 10. januára 1991 [6] (ďalej len „LCD"):

„[Tento] zákon zodpovedá potrebe zosúladiť právnu úpravu hospodárskej súťaže s hodnotami, ktoré sa sformovali v našom hospodárskom systéme. Podľa španielskej ústavy z roku 1978 je náš hospodársky systém založený na zásade slobodného podnikania a v dôsledku toho v inštitucionálnej rovine na zásade voľnej hospodárskej súťaže. Pre zákonodarcu z toho vyplýva povinnosť stanoviť mechanizmy potrebné na zabránenie tomu, aby táto zásada mohla byť porušená nekalými praktikami, ktoré by prípadne mohli narušiť hospodársku súťaž na trhu.

Túto ústavnú požiadavku dopĺňa a potvrdzuje požiadavka vyplývajúca zo zásady ochrany spotrebiteľa ako slabšieho účastníka typických trhových vzťahov, ktorá je zakotvená v článku 51 ústavy.

Tento nový aspekt problému, ktorý v našom tradičnom práve nekalej súťaže vo všeobecnosti nie je známy, bol ďalším mimoriadne dôležitým dôvodom na prijatie novej právnej úpravy. …"

16. Článok 17 LCD s názvom „Predaj so stratou" stanovuje:

„1. Pokiaľ zákony alebo nariadenia nestanovujú niečo iné, ceny sa určujú slobodne.

2. Predaj za cenu nižšiu ako náklady alebo nižšiu ako obstarávacia cena sa však považuje za nekalý v nasledujúcich prípadoch:

a) ak môže uviesť spotrebiteľov do omylu, pokiaľ ide o výšku cien iných výrobkov alebo služieb tej istej prevádzkarne,

b) ak má za následok poškodenie povesti iného výrobku alebo inej prevádzkarne,

4 Ustanovenie doplnené do LOCM článkom 56 ods. 1 bodom 8 Ley 55/1999 de Medidas fiscales, administrativas y del orden social (zákon 55/1999 o zavedení daňových, správnych a sociálnych opatrení) z 29. decembra 1999 (BOE č. 312 z 30. decembra 1999, s. 46095), ďalej len „zákon 55/1999".

5 Ley 11/2006 sobre Régimen del Comercio Minorista de la Región de Murcia (zákon 11/2006 o pravidlách maloobchodu v regióne Murcia) z 22. decembra 2006 (BORM č. 2 z 3. januára 2007, s. 141), ďalej len „regionálny zákon 11/2006".

6 BOE č. 10 z 11. januára 1991, s. 959.

c) ak je súčasťou stratégie, ktorej cieľom je vylúčiť konkurenta alebo skupinu konkurentov z trhu.“

3. Zákon 29/2009

17. Smernica 2005/29 bola do španielskeho práva prebratá zákonom Ley 29/2009 por la que se modifica el régimen legal de la competencia desleal y de la publicidad para la mejora de la protección de los consumidores y usuarios (zákon 29/2009, ktorým sa mení a dopĺňa právna úprava o nekalej hospodárskej súťaži a reklame s cieľom zlepšiť ochranu spotrebiteľov a používateľov) z 30. decembra 2009 [7] (ďalej len „zákon 29/2009“).

18. Tento zákon zmenil, okrem ďalších nástrojov, LOCM a LCD. Ich vyššie uvedené ustanovenia [8] ostali nezmenené.

19. Vnútroštátny súd uvádza, že zákon 29/2009 doplnil do článku 18 LOCM tretí odsek, podľa ktorého sa podpora predaja „považuje za nekalú, ak sú splnené podmienky stanovené v článku 5 [LCD]“. [9]

20. Zdôrazňuje tiež, že zákon 29/2009 zmenil článok 4 LCD tak, že uvádza kritériá umožňujúce kvalifikovať určitú obchodnú praktiku za „nekalú“, tak ako sú vymedzené v článku 5 smernice 2005/29. Dodáva, že nové znenia článkov 5 a 7 LCD prebrali článok 6 (s názvom „Klamlivé činnosti“) a článok 7 (s názvom „Klamlivé opomenutia konania“) tejto smernice. [10]

III. Spor vo veci samej, prejudiciálne otázky a konanie pred Súdnym dvorom

21. Spoločnosť Europamur Alimentación SA (ďalej len „Europamur“) je veľkoobchodníkom predávajúcim domáce potreby a potraviny miestnym supermarketom a obchodom. Keďže je súčasťou nákupnej centrály, Europamur môže ponúkať svojim klientom – maloobchodníkom – výrobky za výhodné ceny, ktorými môžu konkurovať veľkokapacitným predajniam a veľkým distribučným reťazcom.

22. Rozhodnutím z 23. februára 2015 Dirección General de Comercio y Protección del Consumidor de la Comunidad Autónoma de la Región de Murcia (Generálne riaditeľstvo pre obchod a ochranu spotrebiteľov autonómnej oblasti regiónu Murcia, Španielsko), predtým „Dirección General de Consumo, Comercio y Artesanía de la Comunidad Autónoma de la Región de Murcia“ (Generálne riaditeľstvo pre spotrebiteľov, obchod a živnostenské podnikanie autonómnej oblasti regiónu Murcia, ďalej len „regionálny správny orgán“) uložilo spoločnosti Europamur pokutu vo výške 3 001 eur z dôvodu, že porušila zákaz vyplývajúci z článku 14 LOCM tým, že predala so stratou niektoré výrobky, s ktorými obchoduje.

7 BOE č. 315 z 31. decembra 2009, s. 112039.

8 Pozri body 11 až 16 týchto návrhov.

9 Pozri článok 4 zákona 29/2009. Uvádzam, že tento článok tiež odkazuje na ustanovenia LCD v článku 22 (týkajúcom sa viacúrovňového predaja), v článku 23 (týkajúcom sa zákazu pyramídových predajov) a v článku 32 (týkajúcom sa predajov s darom alebo výhrou) LOCM v znení zmien a doplnení.

10 Pozri článok 1 zákona 29/2009.

23. Regionálny správny orgán podložil toto rozhodnutie najmä rôznymi dôvodmi týkajúcimi sa ochrany spotrebiteľov.[11] Okrem toho, pri určení výšky sankcie vzal regionálny správny orgán do úvahy kritérium „vážnej ujmy na záujmoch spotrebiteľov“ uvedené v článku 55 regionálneho zákona 11/2006. Nespresnil však, v akom rozsahu konanie spoločnosti Europamur poškodilo *in concreto* záujmy spotrebiteľov, keďže podľa prevládajúceho výkladu článku 14 LOCM môže samotný predaj so stratou spôsobiť spotrebiteľom a používateľom ujmu.

24. Europamur podala proti tomuto rozhodnutiu žalobu uvádzajúc okrem iných dôvodov, že je potrebné, aby maloobchodní predajcovia mohli zosúladiť svoje ceny s cenami svojich konkurentov, že vo vzťahu k nej mali byť dodržané pravidlá dokazovania vyplývajúce z článku 17 LCD a že sankcionované konanie nespôsobilo spotrebiteľom nijakú ujmu. Tvrdila tiež, že uložená sankcia bola v rozpore s právom Únie, pretože zákon 29/2009 neprebral náležite smernicu 2005/29 do vnútroštátneho práva, keďže nezmenil znenie článku 14 LOCM.

25. Regionálny správny orgán na obranu najmä uviedol, že režim sankcií v LOCM, ktorý bol osobitne stanovený na ochranu záujmov spotrebiteľov, je nezávislý vo vzťahu k LCD, ktorý sa týka skôr vzťahov medzi hospodárskymi subjektmi, na základe čoho sa zákaz zakotvený v článku 14 LOCM mohol uplatniť bez toho, aby boli splnené podmienky stanovené v článku 17 LCD. Dodal, že neexistoval rozpor medzi španielskou právnou úpravou a právnou úpravou Únie.

26. Rozhodnutím z 27. apríla 2016, doručeným Súdnemu dvoru 25. mája 2016, Juzgado de lo Contencioso-Administrativo nº 4 de Murcia (Provinčný správny súd č. 4 Murcia) v tomto kontexte rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru nasledujúce prejudiciálne otázky:

„1. Má sa smernica [2005/29] vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnemu ustanoveniu, akým je článok 14 [LOCM], ktorý je prísnejší ako uvedená smernica, keďže úplne zakazuje predaje so stratou – dokonca aj v prípade veľkoobchodníkov – keďže túto praktiku považuje za správny delikt a sankcionuje ju, so zreteľom na to, že cieľom španielskeho zákona je nielen úprava trhu, ale aj ochrana záujmov spotrebiteľov?

2. Má sa smernica [2005/29] vykladať v tom zmysle, že bráni citovanému článku 14 [LOCM] aj v prípade, ak toto vnútroštátne ustanovenie umožňuje vyňať z pôsobnosti všeobecného zákazu predaj so stratou v prípadoch, keď i) porušovateľ preukáže, že cieľom predaja so stratou bolo zosúladiť ceny s cenami jedného alebo viacerých konkurentov, ktorí môžu podstatným spôsobom ovplyvniť jeho predaj, alebo ii) ide o tovar podliehajúci skaze, ktorý bude čoskoro nepoužiteľný?“

27. Písomné pripomienky predložila Europamur a Európska komisia. Na pojednávaní zo 6. apríla 2017 predniesla ústne pripomienky Europamur, španielska vláda a Komisia.

IV. Analýza

A. O znení vnútroštátnej právnej úpravy dotknutej vo veci samej

28. Juzgado de lo Contencioso Administrativo nº 4 de Murcia (Provinčný správny súd č. 4 Murcia) v odôvodnení svojho návrhu na začatie prejudiciálneho konania uvádza, že cieľom LOCM je ochrana spotrebiteľov, a to aj v prípade, keď tak ako v spore vo veci samej dochádza k predajom medzi veľkoobchodníkom a maloobchodníkmi, pokiaľ majú tieto transakcie medzi obchodníkmi dosah na

11 Tento správny orgán uviedol, že zľavy „nesmú narušiť náležitý postup uzatvárania zmluvy na úkor spotrebiteľov a používateľov, pokiaľ ide o náležitú výšku cien určitého podnikateľa alebo určitej prevádzkarne“. Zdôraznil tiež „sociálny význam porušenia, ktoré sa dotýka všetkých obchodníkov a spotrebiteľov v regióne Murcia…, lebo porušovateľ sleduje viaceré ekonomické ciele a jedným z nich je vytvoriť ponuky, ktoré slúžia ako návnada alebo lákadlo pri výrobkoch, o aké ide v tomto prípade, s cieľom motivovať spotrebiteľov, aby si kúpili výrobky alebo služby od tej istej prevádzkarne, ako aj so skrytým úmyslom odradiť alebo vylúčiť konkurentov“.

spotrebiteľov. Spotrebiteľ má totiž pri svojich maloobchodných nákupoch výhodu vyplývajúcu z veľkého počtu objednávok uskutočnených prostredníctvom veľkoobchodníka, pričom v opačnom prípade by maloobchodník vôbec nemohol konkurovať veľkým sieťam a veľkokapacitným predajniam, ktorých kúpna sila je neporovnateľne väčšia.

29. Tento súd neuvádza presné dôvody, na základe ktorých sa článok 14 LOCM, ktorý zakazuje predaj so stratou, stal uplatniteľným aj na podnikateľov pôsobiacich vo veľkoobchode, podľa šiesteho dodatkového ustanovenia vloženého do LOCM zákonom 55/1999, a pokiaľ viem, dôvodová správa k tomuto zákonu neuvádza nič v tomto smere. Návrh na začatie prejudiciálneho konania iba uvádza, že „ochrana spotrebiteľa, ktorú sleduje [LOCM], je odôvodnená v rozsahu, v akom sa predaj so stratou, ktorý uskutočňuje veľkoobchodník, dotýka spotrebiteľa a ovplyvňuje jeho správanie, pokiaľ ide o predmetný výrobok alebo spotrebný tovar“.

30. Vysvetľuje, že článok 14 LOCM zakazuje predaj so stratou ako taký, bez požiadavky, aby sankcionujúci správny orgán preukázal, že praktika porušovateľa poškodila záujmy spotrebiteľov v zmysle článku 5 smernice 2005/29, ale že toto vnútroštátne ustanovenie pritom povoľuje dotknutej osobe odôvodniť svoje konanie dvoma osobitnými dôvodmi, a síce cieľom zosúladiť ceny s cenami konkurentov, ktorí môžu podstatným spôsobom ovplyvniť jeho predaj, ako aj z dôvodu, že tovar predaný so stratou podlieha skaze.

31. Žalobkyňa vo veci samej tvrdí, že takéto obrátenie dôkazného bremena, z ktorého vyplýva, že údajný porušovateľ má povinnosť preukázať riadnu povahu vytýkaných konaní, nie je v súlade so smernicou 2005/29 vzhľadom na to, že predaj so stratou sa nenachádza v zozname obchodných praktík považovaných za nekalé za každých okolností, ktorý je uvedený v prílohe I tejto smernice.

32. Vnútroštátny súd v tomto smere zdôrazňuje, že aj keby dotknutý obchodník preukázal, že predmetný predaj so stratou nespĺňa žiadne z kritérií týkajúcich sa nekalej povahy obchodnej praktiky stanovených smernicou 2005/29,[12] tento predaj by bol aj tak zakázaný článkom 14 LOCM a bol by teda sankcionovaný, okrem prípadu, že by obchodník mohol preukázať existenciu jedného z dvoch dôvodov uvedených v tomto zákone.

33. Vnútroštátny súd napokon uvádza, že článok 14 LOCM, ktorý pri prebratí smernice 2005/29 nebol zmenený, „zachováva nejasnú zmienku o tom, že ‚v každom prípade sa musia dodržiavať ustanovenia [LCD]‘“, hoci režim zákazu predaja so stratou stanovený v článku 17 LCD odporuje režimu vyplývajúcemu z LOCM.[13]

B. O prípustnosti návrhu na začatie prejudiciálneho konania

34. Španielska vláda a Komisia podali vzhľadom na faktický, ako aj právny rámec sporu vo veci samej námietky o uplatniteľnosti smernice 2005/29 v tomto kontexte.

12 Konkrétnejšie ide o nedostatok odbornej starostlivosti, narušenie ekonomického správania spotrebiteľov a klamlivá alebo agresívna praktika, v zmysle článku 5 ods. 1 až 4 tejto smernice.

13 Vnútroštátny súd vysvetľuje, že podľa článku 17 LCD sa za nekalé nepovažujú všetky predaje so stratou, ako je to podľa článku 14 LOCM, ale iba tie, ktoré spĺňajú podmienky uvedené v tomto článku 17 (a síce uvedenie spotrebiteľov do omylu, poškodenie povesti výrobku alebo prevádzkarne alebo snaha o vylúčenie konkurentov) a že na účely sankcionovania takého predaja je preto nevyhnutné preukázať jeho nekalý charakter.

35. Hneď na úvod uvádzam, že tento návrh na začatie prejudiciálneho konania, z ktorého vyplýva doposiaľ nepreskúmaný aspekt súvisiaci s osobitnou kombináciou vnútroštátnych pravidiel,[14] je podľa môjho názoru prípustný vzhľadom na údaje poskytnuté vnútroštátnym súdom, ktoré poukazujú na to, že žiadaný výklad je potrebný pre jeho rozhodnutie v tomto spore, hoci sa tento spor týka predajov so stratou medzi obchodníkmi, ktoré teda nepatria do pôsobnosti tejto smernice, berúc do úvahy skutočnosť, že podľa relevantných ustanovení španielskeho práva je táto situácia porovnateľná s predajmi uskutočnenými medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktoré patria do uvedenej pôsobnosti.

36. V tomto smere uvádzam *po prvé*, že je nesporné, že Súdny dvor opakovane rozhodol, že *predaje so stratou*, o aké ide vo veci samej, predstavujú „obchodné praktiky“ v zmysle článku 2 písm. d) smernice 2005/29 a podliehajú tak požiadavkám stanoveným touto smernicou.[15]

37. *Po druhé* sa domnievam, napriek opačnému názoru, ktorý vyjadrila španielska vláda na pojednávaní, že vnútroštátne ustanovenia uplatniteľné v spore vo veci samej a osobitne ustanovenia článku 14 LOCM majú, zdá sa, skutočne za cieľ *ochranu spotrebiteľov*, na základe čoho tieto ustanovenia môžu spadať do pôsobnosti smernice 2005/29 v súlade s judikatúrou Súdneho dvora v tejto oblasti.[16]

38. Ako totiž uviedol vnútroštátny súd, z dôvodovej správy k LOCM vyplýva, že tento zákon okrem ďalších cieľov výslovne sleduje zabezpečenie ochrany spotrebiteľov.[17] Prevládajúca španielska judikatúra, zdá sa, potvrdzuje tento cieľ, osobitne pokiaľ ide o článok 14 LOCM týkajúci sa zákazu predajov so stratou, ktorý je uvedený v prejudiciálnych otázkach.[18] Navyše správne rozhodnutie, ktoré je predmetom sporu vo veci samej, bolo výslovne založené na tom istom cieli.[19]

39. Dokonca aj za predpokladu, že ochrana spotrebiteľov nepredstavovala hlavný cieľ sledovaný španielskym zákonodarcom pri prijímaní LOCM, ako to tvrdila španielska vláda na pojednávaní, táto úvaha je podľa môjho názoru irelevantná na určenie toho, či určité vnútroštátne ustanovenie patrí alebo nepatrí do pôsobnosti smernice 2005/29. Súdny dvor okrem toho rozhodol, že pokiaľ tento nástroj zabezpečuje úplnú harmonizáciu právnych predpisov o nekalých obchodných praktikách podnikov voči spotrebiteľom, vláda nemôže oprávnene tvrdiť, že určité vnútroštátne

14 Prejednávaná vec totiž vznáša novú právnu otázku týkajúcu sa prípustnosti návrhu, keďže sa jedná o určenie toho, či Súdny dvor musí odpovedať na otázku, či právo Únie bráni vnútroštátnemu ustanoveniu (teda článku 14 LOCM), ktoré s určitosťou patrí do pôsobnosti smernice 2005/29, ale ktoré sa prostredníctvom iného vnútroštátneho ustanovenia (teda šiesteho dodatkového ustanovenia LOCM) stalo uplatniteľným v prípade, na ktorý sa nevzťahuje pôsobnosť uvedenej smernice. Pozri v tejto súvislosti bod 41 a nasl. týchto návrhov.

15 Pozri uznesenie zo 7. marca 2013, Euronics Belgium (C-343/12, EU:C:2013:154, body 20 až 22 a citovanú judikatúru), v ktorom sa uvádza, že tieto predaje, ktorých cieľom je „prilákať spotrebiteľov do obchodných priestorov obchodníka a podnietiť ich, aby nakupovali“, „[p]atria teda do rámca obchodnej stratégie hospodárskeho subjektu a priamo súvisia s podporou odbytu a s predajom“. V rozsudku zo 4. mája 2017, Vanderborght (C-339/15, EU:C:2017:335, bod 23) Súdny dvor pripomenul, že v článku 2 písm. d) je použitá „mimoriadne široká formulácia“ pojmu „obchodné praktiky“.

16 Pozri najmä rozsudok zo 17. januára 2013, Köck (C-206/11, EU:C:2013:14, body 28 až 33); ako aj uznesenie zo 7. marca 2013, Euronics Belgium (C-343/12, EU:C:2013:154, bod 17) a z 8. septembra 2015, Cdiscount (C-13/15, EU:C:2015:560, bod 29).

17 Po tom, čo citoval úryvok z uvedenej dôvodovej správy, vnútroštátny súd uvádza, že „k *výslovným cieľom* [LOCM] patrí ochrana spotrebiteľa„ (kurzívou zvýraznil generálny advokát) a potvrdzuje túto analýzu na konci svojej prvej prejudiciálnej otázky. Pozri tiež body 11 a 28 týchto návrhov.

18 Podľa rozhodnutia vnútroštátneho súdu takmer jednohlasné stanovisko Tribunales Superiores de Justicia (Vyššie súdy, Španielsko) španielskych autonómnych spoločenstiev uvádza, že „[LOCM a osobitne jeho článok 14] je však oveľa reštriktívnejší ako [LCD a osobitne jeho článok 17], pokiaľ ide o praktiku spočívajúcu v predaji so stratou, keďže jeho cieľom je poskytnúť v rámci jeho vecnej pôsobnosti účinnejšiu ochranu spotrebiteľom a používateľom“.

19 Pozri bod 23 a poznámku pod čiarou 11 týchto návrhov.

ustanovenie nepatrí do danej pôsobnosti v rozsahu, v akom sleduje v podstate iné ciele než je ochrana spotrebiteľov.[20] Zároveň už pripustil, že vnútroštátna právna úprava môže mať dosah na vzťahy medzi hospodárskymi subjektmi a pritom mať za cieľ ochranu spotrebiteľov a spadať tak do pôsobnosti smernice 2005/29.[21] Zdá sa, že v tejto veci ide o takýto prípad.

40. V každom prípade prislúcha vnútroštátnemu súdu, a nie Súdnemu dvoru, aby určil znenie a ciele ustanovení vnútroštátneho práva uplatniteľných v spore vo veci samej,[22] takže Súdny dvor je viazaný stanoviskom vyjadreným v tomto ohľade vnútroštátnymi súdmi, a nie pripomienkami, ktoré boli pred ním prednesené.[23]

41. *Po tretie* sa však domnievam, že vyššie uvedené úvahy nie sú postačujúce na to, aby Súdny dvor mohol vyhlásiť, že má právomoc odpovedať na otázky položené v prejednávanej veci[24] vzhľadom na skutočnosť, že obchodná praktika, o ktorú ide vo veci samej, je osobitá v tom, že sa netýka priamo predaja spotrebiteľom, ale *predaja od veľkoobchodníka maloobchodníkom*, ktorí sami uskutočňujú ďalší predaj spotrebiteľom.

42. Podobne ako španielska vláda a Komisia konštatujem, že pôsobnosť smernice 2005/29 je obmedzená na nekalé obchodné praktiky podnikateľov, ktoré priamo poškodzujú ekonomické záujmy spotrebiteľov, ako sa uvádza tak v názve tejto smernice, ako aj v jej viacerých ustanoveniach.[25] Neuplatňuje sa teda ako taká na nekalé obchodné praktiky, ktoré poškodzujú „iba“ ekonomické záujmy účastníkov hospodárskej súťaže, alebo ktoré sa tak ako v spore vo veci samej týkajú obchodných transakcií medzi obchodníkmi.[26]

43. V súlade s ustálenou judikatúrou však Súdny dvor môže vyhlásiť, že má právomoc odpovedať na prejudiciálne otázky, ktoré mu boli položené, aj v prípade, že ustanovenia práva Únie, o výklad ktorých sa žiada, sa neuplatňujú na skutkové okolnosti sporu vo veci samej, ak sú tieto ustanovenia uplatniteľné priamo a nepodmienene na základe vnútroštátneho práva. Pokiaľ totiž vnútroštátna právna úprava prispôsobuje riešenia situácií, ktoré nepatria do pôsobnosti dotknutého aktu Únie, riešeniam upraveným uvedeným aktom, existuje určitý záujem Únie na tom, aby sa s cieľom predísť budúcim rozdielom vo výklade vykladali ustanovenia prebraté z tohto aktu jednotným spôsobom. Súdny dvor je preto povinný overiť, či existujú dostatočne jasné údaje, ktoré tento odkaz na právo Únie preukazujú, s ohľadom na informácie uvedené v tomto smere v návrhu na začatie prejudiciálneho konania.[27]

20 Pozri rozsudok z 9. novembra 2010, Mediaprint Zeitungs und Zeitschriftenverlag (C-540/08, EU:C:2010:660, body 25 až 28) v súvislosti s tvrdeniami rakúskej vlády, podľa ktorých sa vnútroštátne ustanovenie dotknuté vo veci samej zameriavalo predovšetkým na zachovanie plurality tlače.

21 Pozri uznesenie zo 7. marca 2013, Euronics Belgium (C-343/12, EU:C:2013:154, bod 18). V tomto zmysle pozri tiež odôvodnenie 8 smernice 2005/29, podľa ktorého táto smernica tiež nepriamo ochraňuje oprávnených podnikateľov pred ich konkurentmi, ktorí sa neriadia pravidlami tejto smernice.

22 Súdnemu dvoru totiž neprináleží rozhodnúť v rámci návrhu na začatie prejudiciálneho konania o výklade vnútroštátneho práva členského štátu, ani rozhodnúť, či je jeho výklad podaný vnútroštátnym súdom správny (pozri najmä uznesenie z 30. júna 2011, Wamo, C-288/10, EU:C:2011:443, bod 26 a nasl.; rozsudky z 13. júna 2013, Kostov, C-62/12, EU:C:2013:391, body 24 a 25; z 21. septembra 2016, Établissements Fr. Colruyt, C-221/15, EU:C:2016:704, bod 15, ako aj zo 4. mája 2017, Hanse Yachts, C-29/16, EU:C:2017:343, bod 34).

23 Pozri najmä rozsudky z 8. júna 2016, Hünnebeck (C-479/14, EU:C:2016:412, bod 36), ako aj z 21. júna 2016, New Valmar (C-15/15, EU:C:2016:464, bod 25).

24 Pozri analogicky rozsudok zo 17. októbra 2013, RLvS (C-391/12, EU:C:2013:669, body 34 a 35).

25 Pozri predovšetkým odôvodnenia 6 až 8, článok 1, článok 2 písm. d) a článok 3 ods. 1 smernice 2005/29.

26 Pozri najmä návrhy, ktoré predniesla generálna advokátka Trstenjak vo veci Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag (C-540/08, EU:C:2010:161, bod 43 a nasl.); uznesenie z 30. júna 2011, Wamo (C-288/10, EU:C:2011:443, bod 22); rozsudok zo 17. januára 2013, Köck (C-206/11, EU:C:2013:14, bod 30); ako aj uznesenie z 8. septembra 2015, Cdiscount (C-13/15, EU:C:2015:560, bod 26).

27 Pozri najmä rozsudky z 18. októbra 2012, Nolan (C-583/10, EU:C:2012:638, bod 45 a nasl.); zo 7. novembra 2013, Romeo (C-313/12, EU:C:2013:718, body 21 a nasl.); uznesenie z 12. mája 2016, Sahyouni (C-281/15, EU:C:2016:343, bod 27 a nasl.), ako aj rozsudok z 15. novembra 2016, Ullens de Schooten (C-268/15, EU:C:2016:874, bod 53 a nasl.).

44. Z judikatúry Súdneho dvora tiež vyplýva, že aj v prípade, že právna úprava preberajúca smernicu do vnútroštátneho práva neprevzala doslovne ustanovenia práva Únie, ktoré sú predmetom prejudiciálnych otázok, Súdny dvor môže mať právomoc rozhodovať v prejudiciálnom konaní, pokiaľ vnútroštátne rozhodnutie uzná, že každý výklad týchto ustanovení podaný Súdnym dvorom bude záväzný pre rozhodnutie vnútroštátneho súdu v spore vo veci samej. [28]

45. Pokiaľ ide o prejednávanú vec, domnievam sa, že existuje skutočný záujem na tom, aby Súdny dvor podal výklad ustanovení smernice 2005/29 vzhľadom na skutočnosť, že z dostatočne presných údajov vnútroštátneho súdu vyplýva, že ustanovenia uvedenej smernice sa stali uplatniteľnými – aj keď podľa mňa nesprávnym spôsobom [29] – na základe vnútroštátneho práva na situácie, o aké ide v spore vo veci samej, ktoré nepatria do pôsobnosti tejto smernice. [30]

46. Hoci z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že vnútroštátne ustanovenia, ktoré boli uplatnené napadnutým rozhodnutím v spore vo veci samej – a síce článok 14 LOCM, ktorý zakazuje predaj so stratou v maloobchode a šieste dodatkové ustanovenie k LOCM, ktoré rozširuje tento zákaz na veľkoobchodníkov – neboli zmenené bez uvedenia dôvodov zákonom 29/2009, ktorým bola do španielskeho právneho poriadku prebratá smernica 2005/29. [31]

47. Ostatné ustanovenia LOCM však boli zákonom 29/2009 zmenené, z čoho možno vyvodiť, že vnútroštátny zákonodarca zámerne rozhodol zachovať pri tomto prebratí znenie uvedeného článku 14 a daného šiesteho dodatkového ustanovenia s vysokou pravdepodobnosťou z dôvodu, že sa domnieval, že boli v súlade so smernicou 2005/29. Podľa môjho názoru voľba zachovať vnútroštátne ustanovenia predstavuje akt prebratia smernice rovnako ako podstatné zmeny, akými sú reformulácia alebo zrušenie ustanovení vnútroštátneho práva.

48. Okrem toho poznamenávam, že napadnutá sankcia bola založená na článku 14 LOCM, ktorý je výslovne uvedený v prejudiciálnych otázkach, a že ak by sa spor vo veci samej netýkal predajov medzi veľkoobchodníkmi a maloobchodníkmi, ale priamo medzi obchodníkom a spotrebiteľmi, nebola by teda žiadna pochybnosť, že Súdny dvor má právomoc odpovedať na tieto otázky. Neistota v prejednávanej veci existuje len z dôvodu rozšírenia pôsobnosti tohto článku 14 na predaje medzi obchodníkmi v zmysle šiesteho dodatkového ustanovenia k LOCM. Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že dosah požadovaného výkladu smernice 2005/29 je z právneho hľadiska rovnaký v oboch prípadoch, takže ak by Súdny rozhodol, že uvedená smernica bráni takým vnútroštátnym právnym predpisom, ktoré sú stanovené v článku 14 LOCM, malo by to za priamy následok, že napadnuté rozhodnutie, a teda uložená pokuta nie sú podľa španielskeho práva dôvodné.

28 Pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. januára 2003, BIAO (C-306/99, EU:C:2003:3, bod 90 a nasl.).

29 Pozri bod 53 a nasl. týchto návrhov.

30 Naproti tomu Komisia na pojednávaní uviedla, že nenašla dostatočne presné údaje na to, aby sa mohla domnievať, že španielsky zákonodarca mal zámer rozšíriť režim ochrany stanovený smernicou 2005/29 na transakcie medzi obchodníkmi.

31 Dôvody absencie zmeny týchto ustanovení nevyplývajú z návrhu na začatie prejudiciálneho konania a zdá sa mi, že preambula zákona 29/2009 neobsahuje odôvodnenia týkajúce sa osobitne právneho režimu predaja so stratou. Španielska vláda vo svojich ústnych pripomienkach tvrdila bez uvedenia relevantného zdroja, že zákonodarca sa domnieval, že článok 14 LOCM nespadá pod ochranu spotrebiteľov a preto nezmenil tento článok pri prebratí smernice 2005/29.

49. Okrem toho vnútroštátny súd zdôrazňuje, že článok 14 LOCM obsahuje vo svojom odseku 1 druhom pododseku výslovný odkaz na ustanovenia LCD,[32] rovnako ako je to v prípade článku 18 ods. 3 LOCM v znení zákona 29/2009.[33] Tento posledný zákon zmenil formuláciu viacerých článkov LCD predovšetkým s cieľom zaviesť doň kritériá umožňujúce kvalifikovať určitú obchodnú praktiku ako „nekalú“ v zmysle smernice 2005/29[34] a žalobkyňa vo veci samej tvrdí, že práve tieto kritériá mali byť dodržané príslušným regionálnym správnym orgánom.[35]

50. Vnútroštátny súd sa v tomto osobitnom kontexte domnieva, že „[v prejednávanej veci sa kladie] otázka, či sa smernica 2005/29 [má vykladať v tom zmysle, že] bráni takému výkladu článku 14 LOCM [prevládajúcemu v španielskej judikatúre], podľa ktorého je samotný predaj so stratou zakázaný a možno ho sankcionovať bez toho, aby bolo potrebné konštatovať existenciu klamlivých opomenutí konania alebo obchodných praktík, ktoré sú agresívne alebo vo všeobecnosti nekalé“, zatiaľ čo „smernica [2005/29] neuvádza predaj so stratou medzi obchodnými praktikami, ktoré sa za každých okolností považujú za nekalé“.[36]

51. Podľa môjho názoru je teda potrebné, aby ustanovenia smernice 2005/29, ktoré boli aspoň čiastočne prebraté do relevantných ustanovení španielskeho práva, vykladal Súdny dvor jednotne na účely zabránenia rizika rozdielnych výkladov v tomto smere a vzhľadom na to, že odpoveď na prejudiciálne otázky sa zdá byť rozhodujúca na vyriešenie sporu vo veci samej.

52. So zreteľom na všetky tieto skutočnosti sa domnievam, že návrh na začatie prejudiciálneho konania je prípustný a že Súdny dvor musí konštatovať, že má právomoc odpovedať na prejudiciálne otázky, ktoré mu boli položené v prejednávanej veci.

C. O prípustnosti vnútroštátnej právnej úpravy, akou je právna úprava vo veci samej, z hľadiska smernice 2005/29

53. Týmito dvomi prejudiciálnymi otázkami, ktoré treba podľa môjho názoru analyzovať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či smernica 2005/29 bráni vnútroštátnej právnej úprave, o akú ide vo veci samej, ktorá všeobecne zakazuje predaje so stratou, a to aj v obchodných transakciách medzi veľkoobchodníkmi a maloobchodníkmi okrem prípadov, keď porušovateľ preukáže, že cieľom predaja so stratou bolo zosúladiť ceny s cenami jedného alebo viacerých konkurentov, ktorí môžu podstatným spôsobom ovplyvniť jeho predaj, alebo že ide o tovar podliehajúci skaze, ktorý bude čoskoro nepoužiteľný.

54. Moje pripomienky budú v tomto smere relatívne stručné, pretože podľa môjho názoru z judikatúry Súdneho dvora v tejto oblasti jasne vyplýva, že na položené otázky treba dať kladnú odpoveď.

55. Súdny dvor už totiž rozhodol, že smernica 2005/29 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni každému vnútroštátnemu ustanoveniu, ktoré všeobecne zakazuje ponúkať na predaj alebo predávať tovar so stratou bez toho, aby bolo vzhľadom na vecné súvislosti každého jednotlivého prípadu potrebné určiť, či má dotknutá obchodná transakcia „nekalý“ charakter vzhľadom na kritériá uvedené v článkoch 5 až 9 tejto smernice a bez toho, aby mali v tejto súvislosti príslušné súdy právomoc voľnej úvahy v rozsahu, v akom toto ustanovenie sleduje ciele spojené s ochranou spotrebiteľov.[37]

32 Vzhľadom na to, že v zmysle jeho preambuly je cieľom LCD tiež ochrana spotrebiteľov (pozri bod 15 týchto návrhov).

33 Pozri bod 19 a poznámku pod čiarou č. 9, ako aj bod 33 týchto návrhov.

34 Pozri bod 20 týchto návrhov.

35 Europamur na pojednávaní uviedla, že podľa preambuly zákona 29/2009 má tento zákon za cieľ zjednotiť právne režimy uplatniteľné v oblasti nekalých obchodných praktík bez ohľadu na adresáta – obchodníka či spotrebiteľa – dotknutého tovaru a že ustanovenia LOCM je preto vhodné vykladať v spojení s ustanoveniami LCD.

36 Pozri tiež bod 32 týchto návrhov.

37 Pozri uznesenie zo 7. marca 2013, Euronics Belgium (C-343/12, EU:C:2013:154, body 30 a 31).

56. K tomuto poslednému bodu by som iba pripomenul, že vnútroštátny súd sa v prejednávanej veci domnieva, na rozdiel od toho, čo uviedla španielska vláda vo svojich ústnych pripomienkach, že cieľom LOCM je najmä ochrana spotrebiteľov, čo podľa mňa skutočne vyplýva z dôvodovej správy k tomuto zákonu. [38]

57. Na účely rozhodnutia v zmysle týchto návrhov Súdny dvor najprv pripomenul, že tým, že smernicou 2005/29 sa úplne harmonizujú pravidlá týkajúce sa nekalých obchodných praktík podnikov voči spotrebiteľom, členské štáty nemôžu, ako to vyslovene stanovuje článok 4 tejto smernice, prijať prísnejšie opatrenia ako tie, ktoré stanovuje uvedená smernica, a to ani s cieľom dosiahnuť vyššiu úroveň ochrany spotrebiteľov. [39]

58. Súdny dvor ďalej zdôraznil, že článok 5 uvedenej smernice stanovuje kritériá umožňujúce určiť okolnosti, za ktorých sa má obchodná praktika považovať za nekalú, a teda zakázanú. Dodal, že smernica 2005/29 obsahuje vo svojej prílohe I vyčerpávajúci zoznam 31 obchodných praktík, ktoré sa v súlade s odsekom 5 tohto článku 5 považujú za nekalé „za každých okolností“, z čoho vyplýva, ako spresňuje jej odôvodnenie 17, [40] že iba tieto obchodné praktiky môžu byť považované za nekalé bez toho, aby boli jednotlivo posudzované podľa ustanovení článkov 5 až 9 tejto smernice. [41]

59. Uviedol napokon, že praktiky pozostávajúce z ponuky na predaj alebo predaja tovaru so stratou sa v prílohe I smernice 2005/29 nenachádzajú a nemôžu byť preto zakázané „za každých okolností“, ale iba na základe osobitnej analýzy, ktorá umožňuje preukázať ich nekalý charakter. [42]

60. Domnievam sa, podobne ako Europamur a Komisia, že toto odôvodnenie a záver z toho vyplývajúci sú úplne použiteľné v prejednávanej veci. Pokiaľ ide o vnútroštátne ustanovenie dotknuté vo veci samej, teda článok 14 LOCM, z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že má za cieľ všeobecne zakázať predaj so stratou bez toho, aby musel orgán poverený sankcionovaním porušovateľov preukázať „nekalý“ charakter dotknutej obchodnej transakcie vzhľadom na kritériá uvedené v článkoch 5 až 9 smernice 2005/29. [43] Podľa vyššie uvedenej judikatúry Súdneho dvora však takýto zákaz odporuje požiadavkám tejto smernice. [44]

38 Pozri tiež body 11 a 38 týchto návrhov.

39 Pozri najmä rozsudok z 9. novembra 2010, Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag (C-540/08, EU:C:2010:660, bod 30); uznesenie zo 7. marca 2013, Euronics Belgium (C-343/12, EU:C:2013:154, bod 24), ako aj rozsudok z 10. júla 2014, Komisia/Belgicko (C-421/12, EU:C:2014:2064, bod 61).

40 Podľa tohto odôvodnenia skutočnosť, že príloha I obsahuje „úplný výpočet“ „obchodných praktík, ktoré sú za každých okolností nekalé“, umožňuje „poskytnúť väčšiu právnu istotu“.

41 Pozri rozsudky z 23. apríla 2009, VTB-VAB a Galatea (C-261/07 a C-299/07, EU:C:2009:244, bod 56 a nasl.); zo 17. januára 2013, Köck (C-206/11, EU:C:2013:14, bod 35 a nasl.); uznesenie zo 7. marca 2013, Euronics Belgium (C-343/12, EU:C:2013:154, body 25 až 28); rozsudok z 3. apríla 2014, 4finance (C-515/12, EU:C:2014:211, bod 30 a nasl.), ako aj uznesenie z 8. septembra 2015, Cdiscount (C-13/15, EU:C:2015:560, bod 38 a nasl.).

42 Pozri uznesenie zo 7. marca 2013, Euronics Belgium (C-343/12, EU:C:2013:154, bod 29).

43 Vnútroštátny súd v znení svojej prvej otázky zdôrazňuje automatický charakter tohto zákazu. Pozri tiež body 30 až 32 a 50 týchto návrhov.

44 Pozri body 55 až 59 týchto návrhov.

61. Pokiaľ ide o prípadný vplyv výnimiek z tohto zákazu, ktoré sú stanovené sporným vnútroštátnym ustanovením, teda vplyv zvažovaný v druhej prejudiciálnej otázke,[45] stačí konštatovať, že dva dôvody uplatnenia výnimky nachádzajúce sa v článku 14 *in fine* v LOCM,[46] ktoré príslušné orgány a španielske súdy môžu vziať do úvahy na účely oslobodenia od sankcie podnikateľa predávajúceho so stratou, ktorý sa na ne odvolá, sú založené na kritériách, ktoré sa nenachádzajú medzi kritériami uvedenými v daných článkoch 5 až 9,[47] hoci smernica 2005/29 zabezpečuje v tejto oblasti úplnú harmonizáciu.[48]

62. Domnievam sa navyše, že obrátenie dôkazného bremena, ktoré je zavedené týmto vnútroštátnym ustanovením,[49] nie je v súlade s režimom zavedeným smernicou 2005/29, ktorá určuje rad obchodných praktík, ktoré možno považovať za „nekalé“ za každých podmienok, a stanovuje podmienky, ktoré musia byť splnené na účely toho, aby príslušné orgány mohli takto kvalifikovať a sankcionovať praktiky, ktoré nie sú zaradené do tohto zoznamu.[50]

63. Ako totiž zdôrazňuje Komisia, Súdny dvor už rozhodol, že osobitné výnimky umožňujúce vyhnúť sa všeobecnému zákazu istej praktiky, ktoré sú stanovené vnútroštátnou úpravou členského štátu, „z dôvodu svojej obmedzenej a vopred definovanej povahy nemôžu nahradiť analýzu ‚nekalého' charakteru obchodnej praktiky vo svetle kritérií uvedených v článkoch 5 až 9 smernice [2005/29], ktorú je nutné vykonať so zreteľom na vecné súvislosti každého jednotlivého prípadu, keďže ide… o praktiku, ktorá nie je uvedená v prílohe I smernice“.[51]

64. Súdny dvor v rovnakom duchu vyhlásil za nezlučiteľnú s režimom zavedeným smernicou 2005/29 vnútroštátnu právnu úpravu, ktorá podriaďuje uvedenú obchodnú praktiku preskúmaniu jej nekalého charakteru až po zákaze, ktorý bol voči nej uložený za nedodržanie povinnosti získať predchádzajúce povolenie, z dôvodu, že táto praktika tak „stráca pre obchodníka akýkoľvek ekonomický zmysel z dôvodu svojej povahy a najmä z hľadiska času“.[52] Je preto nevyhnutné, aby uloženiu prípadnej sankcie predchádzalo preskúmanie *in concreto* nekalého charakteru praktiky, okrem prípadov výslovne uvedených v prílohe I tejto smernice.

65. Z tohto dôvodu sa domnievam, že smernica 2005/29 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, o akú ide vo veci samej.

45 Vnútroštátny súd uvádza, že tieto dôvody uplatnenia výnimky zo zákazu predaja so stratou neboli naopak stanovené belgickou právnou úpravou dotknutou vo veci, v ktorej bolo vydané uznesenie zo 7. marca 2013, Euronics Belgium (C-343/12, EU:C:2013:154).

46 Pripomínam, že v zmysle tohto ustanovenia sa obchodník, ktorý je obvinený z porušenia zákazu predaja so stratou, môže vyhnúť sankcii, ktorá mu hrozí, buď preukázaním, že cieľom predaja so stratou bolo zosúladiť ceny s cenami jedného alebo viacerých konkurentov, ktorí môžu podstatným spôsobom ovplyvniť jeho predaj, alebo uvedením, že dotknutý tovar podlieha skaze a bude čoskoro nepoužiteľný.

47 V týchto článkoch smernice 2005/29 sa totiž neuvádza ani potreba zosúladiť ceny s cenami svojich konkurentov, ani povaha tovaru, ktorý je predmetom dotknutého predaja, spočívajúca v tom, že podlieha skaze.

48 O povahe harmonizácie uskutočnenej touto smernicou pozri najmä návrhy, ktoré predniesla generálna advokátka Trstenjak v spojených veciach VTB-VAB a Galatea (C-261/07 a C-299/07, EU:C:2008:581, bod 74 a nasl.).

49 Pozri body 30 až 32 týchto návrhov.

50 Europamur v tomto smere správne uvádza, že dôkazné bremeno pozostávajúce z povinnosti preukázať nekalý charakter vytýkaného správania, teda negatívnu skutočnosť, nie je stanovené v smernici 2005/29 a predstavuje reštriktívnejšie opatrenie ako tie, ktoré sú uvedené v tejto smernici, a je teda v rozpore s jej článkom 4.

51 Rozsudok z 23. apríla 2009, VTB-VAB a Galatea (C-261/07 a C-299/07, EU:C:2009:244, bod 64 a nasl.), ako aj návrhy, ktoré predniesla generálna advokátka Trstenjak v spojených veciach VTB-VAB a Galatea (C-261/07 a C-299/07, EU:C:2008:581, bod 84 a nasl.). Pozri tiež v tomto zmysle rozsudok z 11. marca 2010, Telekommunikacja Polska (C-522/08, EU:C:2010:135, body 31 a 33).

52 Pozri rozsudok zo 17. januára 2013, Köck (C-206/11, EU:C:2013:14, bod 48 a nasl.).

V. Návrh

66. Vzhľadom na predchádzajúce úvahy navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na prejudiciálne otázky, ktoré položil Juzgado de lo Contencioso Administrativo nº 4 de Murcia (Provinčný správny súd č. 4 Murcia, Španielsko) takto:

Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, a ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 84/450/EHS, smernice Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 („smernica o nekalých obchodných praktikách“) sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je právna úprava vo veci samej, ktorá všeobecne zakazuje ponúkať na predaj alebo predávať tovar so stratou a ktorá stanovuje dôvody uplatnenia výnimky z tejto zásady založené na kritériách, ktoré nie sú uvedené v tejto smernici.